

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/111/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616208606
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4616208606.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovvej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcov: 1/ X. P., nar. X.X.XXXX, trvale bytom J. U. XXXX/XX, I., 2/ Q. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. U. XXXX/XX, I. a 3/ W. P., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. U. XXXX/XX, I., všetci právne zastúpení Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom so sídlom Povožnícka 18, Bratislava - mestská časť Lamač, IČO: 42 182 298, proti žalovanej: Q. O. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXX/X, I., I., právne zastúpená Advokátska kanceláriou STOKLASA & STOKLASOVÁ s.r.o., so sídlom Farská 25, Nitra, IČO: 36 856 282, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 4C/285/2016-595 zo dňa 8. júla 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 420 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako „Občiansky zákonník“), § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov (ďalej ako „Zákon o zdravotnej starostlivosti“), ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná.

2. Súd prvej inštancie poukázal na žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali od žalovanej zaplatenia nemajetkovej ujmy a to žalobca v 1/ rade vo výške 10.000,- eur a žalobkyne v 2/ a 3/ rade každá vo výške 20.000,- eur z dôvodu, že sú pozostalými po nebohej U. ktorá bola manželkou žalobcu v 1/ rade a matkou žalobkyň v 2/ a 3/ rade. Žalobcovia odôvodňovali svoju žalobu tým, že žalovaná ako lekárka nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti spôsobila smrť manželky žalobcu v 1/ rade a matky žalobkyň v 2/ a 3/ rade. Súd prvej inštancie konštatoval, že v praxi sa rozlišuje niekoľko druhov zodpovednosti, okrem iných morálna zodpovednosť a právna zodpovednosť. Morálna zodpovednosť vzniká na základe právne nevynúiteľnej morálnej normy, preto ju nie je možné uplatňovať pred súdom. Pre vznik právnej zodpovednosti je potrebné naplnenie viacerých predpokladov, a to 1. protiprávne konanie alebo opomenutie, 2. škodlivý následok, 3. príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním alebo opomenutím a škodlivým následkom. Príčinná súvislosť medzi dvoma javmi je taký vzťah, keď prvý jav je príčinou druhého a druhý následkom prvého. Druhý jav v prípade existujúcej príčinnej súvislosti by nemohol nastať bez prvého. Ďalej konštatoval, že v medicíne však v prevažnej väčšine prípadov nie je možné vyjadriť sa s úplnou istotou k príčinnej súvislosti, ale len s určitou pravdepodobnosťou. Pre vznik nároku na nemajetkovú ujmu je potrebné, aby boli kumulatívne splnené všetky vyššie uvedené predpoklady, pričom nedostatok niektorého z nich vylučuje možnosť uplatnenia predmetnej

sankcie (rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/255/2013 zo dňa 12.12.2014). Pokiaľ ide o predpoklad protiprávneho konania alebo opomenutia, súd prvej inštancie mal preukázané nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej pacientke U. P., čo vyplýva zo znaleckého posudku MUDr. Rafčíkovej, odborného vyjadrenia prof. Galbavého a kontrolného znaleckého posudku znaleckého ústavu forensic.sk. Po vyhodnotení jednotlivých dôkazov prijal súd prvej inštancie záver, že postup žalovanej bol non lege artis, teda že zdravotná starostlivosť z jej strany nebola pacientke poskytnutá správne. K existencii škodlivého následku uviedol, že ujma na strane žalobcov nie je pochybná a nespochybňovala ju ani žalovaná. Dospel teda k záveru, že došlo k zásahu do duševnej sféry blízkych osôb alebo jej U. P.. Ďalej súd prvej inštancie skúmal príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním alebo opomenutím a škodlivým následkom, teda medzi postupom lekárky a smrťou pacientky. Konštatoval, že príčinou vzniku škody spôsobenej nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti môže byť len také poskytnutie starostlivosti, bez ktorého by škodlivý následok nevznikol. Základom je teda úvaha, či by škodlivý následok nastal bez postupu non lege artis. V prejednávanej veci však podľa súdu prvej inštancie ani jeden zo znaleckých posudkov jednoznačne nekonštatoval príčinnú súvislosť medzi postupom žalovanej a smrťou pacientky. Mal za preukázané, že nebohá pacientka trpela takým závažným a ojedinelým ochorením, že ani okamžitá amputácia štvrtého prsta ľavej ruky v máji 2013 by nezmenila jej prognózu a úvahy o možnom vyliečení prípadne predĺžení života možno považovať iba za hypotetické nakoľko aj podľa znaleckého ústavu nie je možné žiadnym spôsobom ustáliť, v ktorom období života pacientky by bolo možné s istotou diagnostikovať malígnu melanóm v jeho včasnom štádiu s možným ovplyvnením diagnózy. Zároveň poukázal aj na konštatovania znaleckého ústavu a MUDr. Rafčíkovej, že vzhľadom na charakter ochorenia záchyt malígneho melanómu v jeho najvčasnejšom štádiu žiadnym spôsobom nezaručuje možnosť vyliečenia pacienta. Súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s otázkou tzv. teórie straty šance, na ktorú poukázal aj Krajský súd v Nitre vo svojom uznesení sp. zn. 25Co/31/2021, pretože v priebehu konania žalobcovia namietali, že v prípade skoršieho stanovenia správnej diagnózy zo strany žalovanej by bolo možné uvažovať aj o predĺžení života alebo jej pacientky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/31/2021, podľa ktorého „aj keď nie je možné spoľahlivo preukázať vzťah príčinnej súvislosti k jednotlivým čiastkovým nárokom vymenovaným v § 444-449 Občianskeho zákonníka, nie je vylúčený zásah do osobnostných práv pacienta tým, že mu nebola poskytnutá odborná starostlivosť na zodpovedajúcej úrovni a on tým bol postihnutý na ľudskom zdraví. Ide však o rýdzo osobnostný nárok nemajetkovej povahy odlišný od uvedených čiastkových nárokov. Vzhľadom k tomu, že osobnostné práva tohto typu podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2013 dedeniu (právna úprava ustanovení § 444-449 a § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka účinná v českom Občianskom zákonníku je zhodná s právnou úpravou týchto ustanovení v slovenskom Občianskom zákonníku), tak tento nárok nepatrí pozostalým po zomrelej pacientke. Uvedený osobnostný nárok pacienta je viazaný len na osobu, ktorej bola nezodpovedajúcim spôsobom poskytovaná lekárska starostlivosť.“ Súd prvej inštancie aplikoval uvedené stanovisko na prejednanú vec a preto nemohol zvažovať priznanie nemajetkovej ujmy žalobcom s poukazom na doktrínu „straty šance“ a zároveň by muselo byť zo strany žalobcov preukázané, že postup žalovanej non lege artis bol hlavnou alebo aspoň prevažujúcou príčinou odňatia šance pacientky na zlepšenie zdravotného stavu alebo prípadne predĺženie života, čo však z obsahu znaleckých posudkov nevyplýva. Z uvedených dôvodov rozhodol, že žalobca žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy im spôsobenej smrťou manželky a matky v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej nie je dôvodná a preto ju zamietol.

3. Uvedený rozsudok napadli v zákonnej lehote odvolaním žalobcovia. Poukázali na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“). Konštatovali, že žalovaná ako lekárka postupovala voči nebohej pacientke pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti non lege artis. Pochybenie spočívalo v nesprávnom stanovení diagnózy, v nevykonaní štandardných vyšetrení ani po dlhšom časovom období, neuvažovaní o možnej malígnej príčine ochorenia a neodoslani pacientky na náročnejšie diagnostické vyšetrenie a v nedôslednom a nepresnom vedení zdravotnej dokumentácie. Podotkli, že ich nemajetková ujma preukázateľne vznikla a nimi požadovaná výška nemajetkovej ujmy je primeraná, pričom poukázali na napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/18/2013, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 6C/67/04. K otázke príčinnej súvislosti uviedli, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil závery znaleckých posudkov a nesprávne sa vysporiadal s teóriou straty šance a existujúcou aplikačnou praxou súdov. Argumentovali, že v medicínskych sporoch je stopercentné preukázanie príčinnej súvislosti de facto nemožná a v tejto súvislosti poukázali na Uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS I. 1919/08, na vyjadrenia znalcov MUDr. Třešňák Hercogovej a MUDr. Rekeňa. Uviedli, že z bodu

26 odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že napriek tomu, že akrolentiginózný melanóm predstavuje agresívne zhubné ochorenie, práve včasná diagnostika je rozhodujúca pre prognózy pacienta a ďalší vývoj ochorenia, pričom možno dosiahnuť predĺženie (7 rokov) života pacienta pri použití biologickej liečby. Preto považovali tvrdenia súdu, že v konaní nebola preukázaná akákoľvek príčinná súvislosť medzi konaním lekárky non lege artis a smrťou pacientky, za nepochopiteľné a bez opory vo vykonanom dokazovaní. Ďalej tvrdili, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval teóriu „straty šance“, ktorej hlavným princípom je, že v medicínskych konaniach stačí preukázať tzv. stratu šance v tom zmysle, že postupom zdravotníckeho zariadenia, ktorý nebol v súlade s právom, nepochybne došlo k strate šance. K strate šance malo podľa žalobcov dôjsť tým, že postup žalovanej non lege artis spočívajúci v nesprávnom stanovení diagnózy bez pochyby znížil šance nebohej pacientky na predĺženie života. V súvislosti s otázkou aktívnej legitímácie poukázali na rozhodnutia českých súdov, z ktorých im vyplynulo, že ujmu spočívajúcu v strate blízkej osoby je možné za určitých okolností posudzovať ako nemateriálnu ujmu spočívajúcu v zásahu do osobnostných práv a je teda možné domáhať sa finančnej satisfakcie s ohľadom na právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Zhrnuli, že postup súdu prvej inštancie považujú za nesprávny bez opory vo vykonanom dokazovaní, a dochádza ním k porušeniu ich práva na rodinný život, práva na súdnu ochranu a práva na rovnosť postavenia účastníkov v súdnom konaní. V závere navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň, aby im priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K odvolaniu žalobcov sa vyjadrila žalovaná, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Dôvodila, že hoci súdna prax v ostatných rokoch upustila od podmienky preukazovať 100 % príčinnú súvislosť medzi nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti a škodou, neznamená to, že rezignovala na otázku miery pravdepodobnosti vôbec, pričom táto nemôže byť akákoľvek, ale musí dosahovať istú úroveň. V tejto súvislosti konštatovala, že ako aj z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pacientka trpela takým závažným a ojedinelým ochorením, že ani okamžitá amputácia štvrtého prsta ľavej ruky v máji 2013 by nezmenila jej prognózu. Dôvodila, že žalobcovia v odvolaní poukázali na rozhodovacia prax súdov týkajúcu sa nemajetkovej ujmy, avšak táto sa vzťahuje na prípady, kedy v dôsledku protiprávneho úkonu došlo k úmrtiu blízkej osoby a s tým súvisiacim dôsledkom na život rodinných príslušníkov. Táto prax sa nevzťahuje na prípady, kedy by dôsledkom správne poskytnutej zdravotnej starostlivosti malo byť predĺženie života pacienta o mesiaci, či najviac niekoľko rokov. V závere navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobcovia vo svojom vyjadrení opätovne uviedli, že žalovaná postupovala non lege artis. K otázke možnosti uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pozostalými poukázali na ďalšiu judikatúru a to Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.02.2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009, podľa ktorého ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj vzťahu s blízkou osobou a osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka.

6. Žalovaná vo vyjadrení konštatovala, že zotrváva na svojich doterajších skutkových tvrdeniach a právnej argumentácii a navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalobcov nie je dôvodné. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia sa domáhali voči žalovanej zaplata nemajetkovej ujmy a to tak, že žalobca v 1/ rade žiadal 10.000,- eur, žalobkyne v 2/ a 3/ rade každá po 20.000,- eur. Žalobca v 1/ rade je pozostalým manželom po nebohej Alene Dzurechovej a žalobkyne v 2/ a 3/ rade sú dcéry nebohej. Žalobcovia sa domáhali zaplata nemajetkovej ujmy z dôvodu, že žalovaná nesprávnym postupom (protiprávnym konaním) zapríčinila, že nebohá U. zomrela dňa 03.08.2015 v bolestiach v pokročilom štádiu rakoviny, a preto na strane žalobcov pretrváva bolesť zo straty blízkej

osoby, ktorá je znásobená tým, že boli svedkami posledných týždňov jej života. Ďalej z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v odbore dermatovenerológia v období od 07.05.2012 poskytovala zdravotnú starostlivosť pacientke U. P., ktorá dňa XX.XX.XXXX zomrela a nespokojnosť s poskytovaním zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej bola obsahom podnetu žalobcu v 1/ rade na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý sa týmto podnetom zaoberal pod č. PO 1343/2015. Výsledkom prešetrenia podnetu bol protokol č. 869/2015 zo dňa 22.12.2016 o vykonanom dohľade na diaľku, pričom zo záveru tohto protokolu vyplýva, že nebohej U. nebola zo strany žalovanej poskytovaná zdravotná starostlivosť správne v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 Zákona o zdravotnej starostlivosti a teda podnet žalobcu v 1/ rade bol hodnotený ako opodstatnený. Proti uvedenému protokolu žalovaná podala námietky, v ktorých konštatovala, že u pacientky dňa 13.05.2013 a ani v období do januára 2014 neexistovali indície na akrálny amelanotický melanóm, pričom u nej bola zahájená a nasadená celková aj lokálna liečba, zrealizované laboratórne vyšetrenia. Kontrolné vyšetrenie dňa 20.05.2013 bolo s výrazne zlepšeným nálezom, na kontrolu v júli však pacientka neprišla. K uvedeným námietkam podal odborné stanovisko MUDr. Slavomír Urbanček, PhD., prednosta dermatovenerologickej kliniky SZU Fakultnej nemocnice s poliklinikou F.D.Roosevelta v Banskej Bystrici, podľa ktorého argumenty žalovanej je možné akceptovať a z medicínskeho hľadiska išlo o veľmi komplikovaný prípad. Diagnosticky omyl a následný liečebný postup bol spôsobený atypickým klinickým obrazom a priebehom. Vychádzajúc z aktuálneho stavu pri prvovýšetrení ako aj množstva skutočností skresľujúcich klinický obraz a priebeh ochorenia nepovažoval diagnostický a terapeutický postup lekárky za pochybenie v právom slova zmysle. Následne Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou spracoval dňa 22.03.2017 zápisnicu č. 869/2015 o prerokovaní písomných námietok dohliadaného subjektu k protokolu o vykonanom dohľade a v závere tejto zápisnice uviedol, že mení záver protokolu č. 869/2015 o vykonanom dohľade na diaľku, v tom zmysle, že nebohej Alene Dzurechovej v dohliadanom období bola zo strany žalovanej poskytovaná zdravotná starostlivosť správne v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 Zákona o zdravotnej starostlivosti a na základe toho úrad listom zo dňa 30.03.2017 oznámil žalobcovi výsledok prešetrenia podnetu so záverom, že žalovaná správne poskytla zdravotnú starostlivosť nebohej U.j v dohliadanom období.

9. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ust. § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a z neho vyvodil aj správny právny záver, pričom dôvod do rozhodnutia zrozumiteľne uviedol akými závermi a myšlienkovými postupmi sa riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu vo vykonaní dokazovaní.

10. Odvolací súd len navyše dodáva, že pre úspešné uplatnenie nároku nemajetkovej ujmy je potrebné kumulatívne splnenie troch základných podmienok: 1. Je protiprávne konanie alebo opomenutie, teda porušenie povinnosti zdravotníckeho pracovníka, uložené zákonom, alebo iným všeobecne záväzným predpisom, 2. škodlivý následok, zvyčajne ide o spôsobenie ujmy na zdraví, 3. príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním alebo opomenutím a škodlivým následkom. Pokiaľ ide o prvý predpoklad opodstatnenosti nároku súd prvej inštancie správne konštatoval, že bolo preukázané nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej pacientke U. keď toto konštatovanie vyplýva zo znaleckého posudku MUDr. Rafčíkovej, predloženého žalobcami, ako aj z odborného vyjadrenia profesora F. a hlavne z kontrolného znaleckého posudku znaleckého ústavu forensic. sk. Postup žalovanej ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti bol non lege artis a tento spočíval v nesprávnom postupe pri stanovení diagnózy pacientky. Súd prvej inštancie pri stanovení tohto záveru, správne sa vysporiadal aj podnetom ÚDZS, ako aj znaleckým posudkom profesorky Jautovej, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 CSP a správne dospel k záveru, že z hľadiska presvedčivosti je možné prijať záver, že postup žalovanej bol non lege artis, teda, že zdravotná starostlivosť z jej strany nebola pacientke poskytnutá správne. Druhým predpokladom pre vznik právnej zodpovednosti je škodlivý následok, ktorý sa prejavil v smrti pacientky Aleny P. Posledným predpokladom vzniku zodpovednosti je preukázanie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním alebo opomenutím a škodlivým následkom, a teda v príčinnej súvislosti medzi postupom lekárky non lege artis a smrťou pacientky. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že v prípadoch týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej postupom lekára, ktorý možno označiť za postup non lege artis, je veľmi dôležité skúmať najmä skutočnosť, či v prípade postupu lekára non lege artis bola šanca na vyliečenie, alebo aspoň na prežitie, či na predĺženie života dotknutej osoby znížená, avšak či by bola znížená až v takej

miere, ktorá prevažuje nad vývojom zdravotného stavu, ktorý nebolo možné riadnym využitím poznatkov lekárskej vedy ovplyvniť. Uvedené znamená, že ak by nedošlo k postupu non lege artis, bola by šanca dotknutej osoby na vyliečenie alebo predĺženie života dotknutej osoby výrazná. V predmetnej veci bolo preto dôležité posúdiť otázkou, či postup žalovanej zapríčinil smrť, respektíve výrazné skrátenie života alebo jej U. P.. Opačne povedané, treba skúmať, či správnym postupom žalovanej by k smrti pacientky nedošlo, prípadne by sa jej život výrazne predĺžil.

11. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v medicínsko-právnych sporoch sa nevyžaduje preukázanie stopercentnej príčinnej súvislosti, avšak v danej veci ani jedným z dôkazov nebola preukázaná akákoľvek príčinná súvislosť medzi konaním lekárky non lege artis a smrťou pacientky. Z prevedeného dokazovania vyplynulo, že pacientka trpela takým závažným a ojedinelým ochorením, že ani okamžitá amputácia štvrtého prsta ľavej ruky v máji 2013 by nezmenila jej prognózu a úvahy o možnom vyliečení, prípadne predĺžení života možno považovať iba za hypotetické, pretože aj podľa znaleckého ústavu nie je možné žiadnym spôsobom ustáliť, v ktorom období života pacientky by bolo možné s istotou diagnostikovať malígnu melanóm v jeho včasnom štádiu s možným ovplyvnením prognózy. Napokon správne poukázal, že v súčasnej dobe nie sú zdokumentované prípady pacientov, u ktorých by došlo k vyliečeniu tohto ochorenia. Z uvedeného vyplýva, že ani v prípade riadneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti, teda ani pri riadnom a včasnom zásahu zo strany žalovanej by nedošlo k odvráteniu smrti pacientky s ohľadom na jej zdravotný stav.

12. Žalobcovia ďalej namietali, že súd sa nesprávne vysporiadal aj s otázkou tzv. teórie „straty šance“. Odvolací súd sa s touto ich námietkou nestotožňuje a poukazuje na bod 28 rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa plne stotožňuje. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky ako i Ústavného súdu Českej republiky, ktoré sa zaoberali kvalifikáciou „straty šance“. Odvolací súd len dodáva, že s poukazom na doktrínu „straty šance“ v prípade zo strany žalobcov by muselo byť preukázané, že postup žalovanej non lege artis bol hlavnou alebo aspoň prevažujúcou príčinou odňatia šance pacientky na zlepšenie jej zdravotného stavu, prípadne predĺženia jej života, čo však z vykonaného znaleckého dokazovania nevyplýva. Ako bolo vyššie uvedené je zjavné, že nie je zdokumentovaný prípad pri tak vzácnom ochorení, akým trpela pacientka AJ, že by došlo k vyliečeniu pacienta. Zo znaleckých posudkov nevyplýva, že by postup žalovanej non lege artis bol hlavnou príčinou odňatia šance pacientky na výrazné zlepšenie jej zdravotného stavu, a ani hypoteticky nemožno uvažovať o výraznom predĺžení jej života. Nehovoriac o tom, v akej miere by bola znížená kvalita života pacientky a ako by na takúto situáciu reagovali žalobcovia, keď sami uvádzali, že pacientka zomierala vo veľkých bolestiach. Odvolací súd sa preto stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie v tom smere, že nebol naplnený ďalší predpoklad zodpovednosti, a to preukázanie príčinnej súvislosti medzi postupom lekárky, ktorý bol non lege artis a smrťou pacientky. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

13. Rozsudok potvrdil i v časti o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a o nároku trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 257 CSP tak, že žalovanej, hoci bola v konaní úspešná nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď dospel k záveru, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné žalovanej náhradu trov konania priznať, ktoré videl práve v zanedbaní pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, keď žalovaná jednoznačne postupovala non lege artis.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).